

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku Z. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o wznowienie postępowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 stycznia 2016 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 kwietnia 2015 r., sygn. akt III Aua [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2015 r. odrzucił skargę wnioskodawcy Z. G. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 8 kwietnia 2014 r., III Aua [...], opartą na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. i zaświadczeniu o stanie zdrowia wnioskodawcy z dnia 19 listopada 2014 r., z którego skarżący nie mógł skorzystać w prawomocnie zakończonej sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Sąd ten uznał, że dokument ten nie istniał w trakcie zaskarżonego prawomocnego negatywnego osądu odwołania wnioskodawcy, przeto nie stanowi środka dowodowego, z którego wnioskodawca nie mógł skorzystać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, skoro zaświadczenie było wydane po prawomocnie zakończonym postępowaniu w

sprawie „pochodzi z okresu znacznie późniejszego”, a zatem nie mogło mieć wpływu na wynik sprawy w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Ponadto z przedłożonego zaświadczenia nie wynika, aby wydający je lekarz uznał wnioskodawcę za niezdolnego do pracy, a zatem nie stanowi ono dowodu o istnieniu tej przesłanki wymaganej do weryfikacji spornych uprawnień rentowych. W konsekwencji wniesiona skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

W zażaleniu wniósł o wznowienie postępowania i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez przyznanie wnioskodawcy prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, po przeprowadzeniu wnioskowanych dowodów i dokumentacji leczenia jego schorzeń, ewentualnie o „uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w O., ażeby uzupełnił postępowanie dowodowe”, a także o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie ma usprawiedliwionych podstaw, ponieważ zaświadczenie lekarskie z dnia 19 listopada 2014 r. o stanie zdrowia wnioskodawcy zostało wydane po prawomocnym wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 kwietnia 2014 r., a zatem nie było ono znane ani na datę wydania kontestowanej decyzji rentowej, ani nie należało do stanu rzeczy istniejącego w dacie orzekania przez Sądy obu instancji (art. 316 k.p.c.). Oznaczało to, że wymieniony dokument, które według wnoszącego zażalenie zawiera potencjalne okoliczności, z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim prawomocnie zakończonym postępowaniu, który *prima facie* nie zawierał okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, tj. na inną treść kontestowanej decyzji rentowej lub na inny niż prawomocny osąd odwołania wnioskodawcy, nie stanowiło usprawiedliwionej podstawy wznowienia w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c.

Natomiast taki nowy dokument może stanowić podłoże do ponownego ustalenia na wniosek osoby zainteresowanej spornego prawa do renty, jako nowy i wcześniej nieznaną dowód zawierający potencjalnie istotne okoliczności podlegające weryfikacji przy wydaniu kolejnej (nowej) decyzji rentowej, z prawem do jej sądowej kontestacji w potencjalnym nowym sądowym postępowaniu

odwoławczym (art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach). W szczególności należy podkreślić, że sądy ubezpieczeń społecznych nie mają procesowej kognicji do orzekania co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy, które powstały już po dniu złożenia odwołania od kontestowanej decyzji rentowej (por. art. 477¹⁴ § 4 k.p.c.). Tym bardziej nie mogą wznawiać prawomocnie zakończonego postępowania w sprawach rentowych i to na podstawie potencjalnych nowości dowodowych, które ma zawierać dokument uzyskany nie tylko po wydaniu kontestowanej decyzji, ale dopiero po terminie prawomocnego osądu sprawy. Nie pozbawia to wnoszącego zażalenie możliwości złożenia kolejnego wniosku rentowego w trybie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach, a po rozpoznaniu i dokonaniu oceny oraz weryfikacji okoliczności zawartych w nowym zaświadczeniu lekarskim organ rentowy może wydać adekwatną nową decyzję rentową. Oznacza to, że zaskarżone postanowienie nie odbiera wnoszącemu zażalenie możliwości „dochodzenia roszczenia o przyznanie renty w trybie regularnym”, tyle że wymaga złożenia w organie rentowym nowego wniosku opartego na dowodach, które potencjalnie mogłyby wpływać na zweryfikowanie przesłanek wymaganych do nabycia spornych uprawnień rentowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.